

16_03_024

A-S
BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN. 24/26 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

Utklipp fra:

FARMAND

Uavhengig
NORSK FORRETNINGSBLAD
OSLO
(Se baksiden!)

-4. MAI 1985

Victor Sparre

Når Victor Sparre (65) stadig dukker opp som et «navn i nyhetene», skyldes det alt annet enn personlig PR-kåthet. En viss personfokusering er snarere noe den gamle stridsmann tar med på kjøpet. En anerkjent kunstner, javel, anerkjent etterhvert også av kunstens gode selskap. Men vel så kjent for å stikke hodet frem, i suveren forakt for dem som måtte mene at kampsakene og uttrykksformene hans ikke alltid er comme-il-faut.

Vi møter ham i utrettelig

kamp for undertrykkede i øst, når sovjetiske opposisjonelle har sluppet ut, eller når det arrangeres Kampucheahøringer i Oslo eller Sakharov-høringer i verden forøvrig, eller når det skal sultestreikes i Berlin – arrangøren kan alltid regne med Victor Sparre, som et lett iøynefallende innslag i aksjonene. I løpet av 60-tallet kunne dette utrettelige engasjement også avleses på lerretene hans. Maleriene ble mer politisk betonet. Penn og pensel – hans motstandere mener at også malerrullen er tatt i bruk – svinger i takt for å vekke Vestens slumrende folk til ansvar, når menneskerettighetene brytes i kommunismens navn. Og det gjør de jo dessverre daglig, i et uhyggelig omfang.

Allerede i 17-årsalderen traff Victor Sparre et avgjørende valg, som innebar at toneangivende radikale kretser for tid og evighet frakjente ham det meste. Moralsk Opprustning – MRA-bevegelsen – ble som kjent møtt med vekselvis hån og skepsis på de kanter. Faktisk reiste han noen år som misjonær for bevegelsen, før han i 1952 gav seg kunsten i vold på ny. Senere, i fjernsynets barn-dom, ble han utsatt for regelrett sensur i NRK – en setning om moralsk opprustning i et kunstprogram ble for sterkt for Marienlyst. Og «Smith-saken» (etternavnet han brukte den gang) raste i avisene i lange tider etterpå.

Et 20-talls kirker er preget av Sparres kunst, med Stavanger Domkirke og Ishavskatedralen, samt Immanuelkirken i Tel Aviv som de mest kjente. Han henger i Nasjonalgalleriet, og 60-årsdagen ble markert med en stor mønstring i Kunstnernes Hus. En markering de færreste ville ha trodd var mulig, i årene med ettertrykkelig Sparre-boikott. □